

SPECIALISATIE IN DE GENEES- EN TANDHEELKUNDE

Collega Broekman heeft mijn inaugurale rede onder bovengenoemde titel in het Maart-nummer van het Tandheelkundig Tijdschrift becommenteerd en zijn laatste zinsnede luidt: „Voorlopig wil ik het hierbij laten”. Daar zijn critiek in wijder kring verspreid wordt dan mijn inaugurale rede en ik niet weet wat er nog meer komt, ben ik wel verplicht enige misverstanden uit de weg te ruimen.

Zijn critiek beperkt zich nl. nagenoeg geheel tot mijn naschrift, enkele pagina's aan het eind van mijn inaugurale rede. Coll. Broekman heeft er geen rekening mee gehouden, dat wij in Indonesië en in 't bijzonder te Surabaja een ander gehoor hebben dan in Utrecht, Amsterdam of Leiden. Wij hebben hier maar één faculteit, de geneeskundige, die nog wel in opbouw en thans tot het derde jaar gevorderd is. Het gevolg is, dat onze aula hoofdzakelijk gevuld is met burgers, niet academici, representanten uit de handel en ambtenaren. Wil men begrepen worden, dan kan men hier geen taal bezigen, die specialisten onder elkaar gewend zijn te gebruiken. Evenals bij een dissertatie kan men aan het eind een algemeen onderwerp aanroeren, dit deden o.a. ook

Prof. van der Woerd, Pharmacoloog, die de lage bezoldiging der Hoogleraren in Indonesië aan het eind van zijn rede becommenteerd.

Prof. van Eyk, Scheikundige, besprak aan het eind de wenselijkheid van de decentralisatie van de Universiteit Indonesië.

Prof. Numans, Diergeneeskunde, schrijft een Epicrise over Specialisatie.

Prof. Hoitink, Physiologie, besprak de „Verantwoording der wetenschap” als onderwerp en had het aan het eind over humanisme en liefde.

Prof. C. J. Jaski, Zoölogie, beschrijft zelfs een bergbeklimming in een diërede.

Het lijkt mij een goede gewoonte, dat men ook iets persoonlijks geeft, wanneer men zich voorstelt. Dat een docent ook nog andere eigenschappen moet bezitten, dan alleen de kennis van zijn vak is wel tijdens de oorlogsjaren gebleken. Helaas had men hierop vroeger te weinig gelet, waardoor er zulke onaangename verrassingen ontstonden, in het bijzonder aan het Instituut te Utrecht. Vóór de oorlog was het trouwens al mijn gewoonte aan het eind van een college een algemeen onderwerp te behandelen. Dit werd niet door elke student begrepen. Er was één student, die mij op 't Japanse schip, dat ons als krijgsgevangenen naar Flores vervoerde, bekende, dat hij nu pas begreep, wat ik aan 't eind van mijn colleges verteld had.

Het verband tussen orthodontie en vrede is nogal eenvoudig: „Zonder vrede geen orthodontie!”

Wanneer coll. Broekman inderdaad belangstelling heeft voor mijn zuiver orthodontische beschouwingen, dan kan hij het Tandheelkundig Correspondentieblad voor Nederlands-Indië (1932—1940) erop naslaan, waarin o.a. ook mijn voordracht, gehouden op het Tandheelkundig Congres te Melbourne in 1939, voorkomt, waarin ik de overwinning van het gebruik van plaatapparaten voorspelde en waarover Prof. Strang uit Connecticut (U.S.A.) zijn grote waardering uitsprak.

Nadat nu mijn 2e uitgave Leerboek der conserverende Tandheelkunde herzien en bijgewerkt verschenen is, hoop ik eind van het jaar met een Leerboek voor de Orthodontie gereed te komen.

Broekman schrijft: „Moeilijker wordt het om hem onze sympathie te betuigen wanneer hij verklaart, dat hij reeds in 1934 „in woord en geschrift voor een opheffing van koloniën heeft gepleit en de weg er naar toe uitvoerig heeft aangegeven”.

Ik schreef echter: „Ikzelf heb reeds in 1934 in woord en geschrift voor een wereldparlement, een wereldpolitieleger en de opheffing van koloniën gepleit en de

weg er naar toe uitvoerig aangegeven." Met het opheffen van koloniën bedoelde ik toen het verheffen van koloniën tot dominions.

Gaat Broekman niet te ver door te zeggen, daar kan ik *onze* sympathie niet aan geven.

Ik ben in goed gezelschap. Sinds 1934 is het aantal dergenen, die in mijn stelling de enige uitkomst zien aanzienlijk gegroeid. (Mevr. Roosevelt, Einstein enz.)

Tenslotte nog wat de middelbare opleiding betreft voor tandtechnici, kinderbehandeling en tandartsassistenten. Dit was speciaal bedoeld voor Indonesië. Met een bevolking van 80 miljoen hebben wij hier $\pm$ 180 tandartsen en $\pm$ 6000 tukang-tukang gigi (eigen opgave van de vereniging van tukang-tukang gigi), die helemaal geen opleiding hebben gehad en de gehele tandheelkunde toch ongestraft uitoefenen. Noodgedwongen is men dan ook hier op mijn initiatief met middelbare opleidingen begonnen, in de vorm zoals ik die in Nieuw-Zeeland heb gezien en daar ook volgens de Nieuw-Zeelandse tandartsen goed voldoen.

Mocht de Voorzienigheid het ons toestaan over 25 jaar weer op dit onderwerp terug te komen, dan zal het mij benieuwen of ook Holland dan geen middelbare opleiding nasst de academische opleiding in de tandheelkunde kent.

Ook de minder bedeelde wenst goedkope tandheelkundige hulp en zelfs in Amerika worden in geïllustreerde tijdschriften — o.a. Collier's Jan. 1952 — opvallende wijze, wat wij zouden noemen „kwakzalvers" (o.a. Dr. Parker, painless dentist) vereerd, wat ik alleen kan zien als gevolg van onvoldoende en dus te dure tandheelkundige hulp.

Overigens haalt Broekman op ernstige wijze zinsneden aan, die ik humoristisch bedoeld heb. Onze gezamenlijke leermeester Van Loon, die ons behalve Orthodontie ook zijn levensbeschouwing meegegeven heeft en met wie ik in prettige correspondentie stond, bleek mijn publicaties altijd beter te begrijpen.

Voorlopig wil ik het hierbij laten.

M. KNAP